

Dosarul nr. 2ra-1561/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani ( jud. C. Guzun )

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău ( jud: M. Guzun, V. Clima, V. Buhnaci )

## ÎNCHEIERE

3 octombrie 2018

mun. Chișinău

### Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul  
Judecătorii

Ala Cobăneanu  
Dumitru Mardari  
Dumitru Visternicean

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de  
Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 17

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe  
Acțiuni „Termoelectrica” în interesele Întreprinderii Municipale de Gestionare a  
Fondului Locativ nr. 17 împotriva Svetlanei Dimitrova cu privire la încasarea  
datoriei

împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a  
fost respinsă cererea de apel declarată de către Întreprinderea Municipală de  
Gestionare a Fondului Locativ nr. 17 și menținută hotărârea din 25 octombrie 2017  
a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani

constată:

La 14 noiembrie 2017 Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” (în continuare  
SA „Termoelectrica”) în interesele Întreprinderii Municipale de Gestionare a  
Fondului Locativ nr. 17 (în continuare ÎMGFL nr. 17) a depus cerere de chemare  
în judecată cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a invocat că, conform informației privind situația  
despre achitarea serviciilor locativ-comunale, Svetlana Dimitrova în perioada  
1 decembrie 2012-1 octombrie 2016, a acumulat o datorie la plata energiei termice  
în mărime de 11805,7 de lei.

A menționat că prestarea serviciilor a fost efectuată în temeiul conturilor  
personale deschise pe numele locatarilor, iar Svetlana Dimitrova a negat totalmente  
obligațiile de plată, necătând la faptul că a fost înștiințată prin intermediul facturii  
de plată și reclamației despre riscul de a fi acționată în judecată în cazul neachitării  
plăților restante.

A relatat că până la data înaintării acțiunii în judecată Svetlana Dimitrova nu  
a întreprins nicio acțiune cu privire la stingerea datoriei pentru energia termică.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 599-601, 512, 514, 530, 572, 602, 617 alin. (2) lit. a) Cod civil, art. 25 din Legea nr. 1402 din 24 octombrie 2002 privind serviciile publice de gospodărire comunală, art. 51 din Legea nr. 75 din 30 aprilie 2015 cu privire la locuințe art. 9, 28, 70 alin. (1), 73, 85 alin.(1), lit. f), 166, 167, 174, 177, 248, 131 alin. (4) CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul Svetlanei Dimitrova în beneficiul ÎMGFL nr. 17 a datoriei pentru consumul energiei termice în sumă de 11805,70 de lei.

Ulterior, reprezentantul SA „Termoelectrica” a depus o cerere prin care și-a concretizat pretențiile, solicitând încasarea din contul Svetlanei Dimitrova în beneficiul ÎMGFL nr. 17 a datoriei pentru consumul energiei termice în sumă de 11778,90 de lei și a taxei de stat (f. d. 34).

Prin hotărârea din 25 octombrie 2017 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani, a fost admisă parțial acțiunea.

A fost încasat de la Svetlana Dimitrova în beneficiul ÎMGFL nr. 17, cu titlu de datorie pentru consumul energiei termice, suma de 7989,86 de lei.

A fost încasat de la Svetlana Dimitrova în beneficiul SA „Termoelectrica” cheltuielile de judecată în mărime de 240 de lei cu titlu de taxă de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată.

În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca fiind tardivă.

Prin decizia din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel declarată de ÎMGFL nr.17 și menținută hotărârea din 25 octombrie 2017 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani.

La 22 iunie 2018, ÎMGFL nr. 17 a declarat recurs împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel considerând-o ca ilegală și neîntemeiată, menționând că la emiterea acesteia instanța de apel eronat a aplicat normele de drept material.

A relatat că Svetlana Dimitrova este locatară și proprietară ap. XXXXX din str. XXXXX mun. XXXXX și care din motivul neachitării serviciilor comunale pentru perioada de 1 decembrie 2012 - 1 octombrie 2016 a acumulat o datorie în sumă de 11805,7 de lei. Astfel prin neonorarea obligațiilor sale a încălcat prevederile art. 25 alin. (1) din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală, art. 37 alin. (3), art. 51 alin. (4) din Legea cu privire la locuințe, art. 17 și 18 din Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, art. 514, 572 Cod civil.

A remarcat că prestarea serviciilor comunale de către administratorul fondului locativ ÎMGFL nr.17 se efectuează în baza conturilor personale deschise pe numele locatarilor.

A menționat că obligațiunea de achitare a costurilor serviciilor prestate de energia termică este pusă în sarcina beneficiarului, adică a Svetlanei Dimitrova, care neagă însă totalmente obligațiile de plată.

A accentuat că instanțele de judecată eronat au aplicat normele de drept material în partea în care a fost respinsă acțiunea ca fiind tardivă.

A relatat că din informația despre achitarea serviciilor locativ-comunale de către Svetlana Dimitrova rezultă faptul că de către acesta a fost întrerupt de mai multe ori termenul de prescripție prin achitarea unor sume la energia termică.

Suplimentar a remarcat și faptul că Svetlana Dmitrova pe parcursul anilor a beneficiat de compensații, astfel că aceasta cunoștea și despre datoria acumulată.

Invocând prevederile art. 277, 586 Cod civil a remarcat faptul că în cazul recunoașterii datoriei curgerea termenului de prescripție reîncepe de fiecare dată pentru un termen nou din momentul săvârșirii de către debitor a acțiunilor.

A susținut că neexecutarea de către debitori a obligațiunilor sale de plată integral și la timp pentru energia termică livrată, afectează capacitatea financiară a ÎMGFL nr. 17, care nu-și poate executa obligațiunile de plată față de furnizorul de energie termică SA „Termoelectrica”, motiv din care a fost intentată procedura falimentului față de ÎMGFL nr. 17.

La 3 septembrie 2018 SA „Termoelectrica” a depus referință prin care a solicitat admiterea recursului declarat de către ÎMGFL nr. 17.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 17 mai 2018, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 98), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎMGFL nr. 17 nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de ÎMGFL nr.17, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de ÎMGFL nr.17 ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr. 17 se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,  
judecătorul  
Judecătorii

Ala Cobăneanu

Dumitru Mardari

Dumitru Visternicean